



No te quiero

Títol original: *Nich'ya* **Direcció:** Lena Lanskih **Guió:** Lena Lanskih, Ekaterina Perfilova
País: Rússia **Durada:** 109 min **Any:** 2021 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Olga Malahova, Vladimir Shabelnikov, Tatiana Tihmeneva, Tatyana Tikhmenyova
Fotografia: Mikhael Weizenfeld **Distribuïdora:** Flamingo Films **Estrena a Espanya:** 20/05/2022

Pendent de qualificació

Versió original subtitulada en espanyol

SINOPSI

La Vika, de 14 anys, viu en una petita ciutat de províncies de la regió russa dels Urals. Recol·lecta fruits del bosc que creixen als aiguamolls i ajuda la seva mare a vendre'ls en un mercat de carrer. Li agraden les classes de coreografia de l'escola. I té un nadó del qual ningú no hauria de saber mai res. (FilmAffinity)

CRÍTICA

No te quiero és una pel·lícula construïda a partir de múltiples preguntes, una cinta que llança interrogants contínuament alhora que posposa el moment d'oferir respostes. Així, a mesura que avança el relat, tot està sembrat de dubtes i desconcert, una cosa semblant al que li passa a la Vika, la jove protagonista de catorze anys que acaba de tenir un nadó. Càmera a la mà, Lena Lanskih s'acosta a la cara d'aquesta mare jove adoptant un registre gairebé documental que recorda el del cinema dels germans Dardenne. Una vocació realista que destaca, sobretot, en la manera com la realitzadora compon els plans, fent conviure en una mateixa imatge (i sempre a partir d'algun element) trets tan diferents com la tendresa i l'angoixa, o la precarietat social i l'esperança. Però **No te quiero** també és la crònica d'una transformació, dels canvis derivats de la maternitat (fisiològics, socials i psicològics) i que es fan visibles aquí a través del cos. La Vika defuig la seva imatge en tots els miralls on es va reflectint, incapaç de sostenir la seva mirada i d'afrontar tot allò que el seu cos delata. Lanskih se serveix d'aquest discurs sobre el fet simbòlic de la maternitat i el seu aspecte més físic per proposar alhora un interessant debat sobre el control que l'estat exerceix sobre el cos de les dones. En definitiva, **No te quiero** és una apassionant òpera prima que en el seu tram final arriba a un cim visual i narratiu, un trepidant i frenètic desenllaç on convergeix tota la força d'un relat que desvetlla els mecanismes de la desesperació.

Cristina Aparicio – caimanediciones.es

Quan li demanen a la Vika, una adolescent que afirma haver estat fecundada pel seu germanastre, que demostrï aquestes greus acusacions posant els pits al descobert, la nena se'n retracta. Fa temps que la Vika va començar a rebutjar la seva pròpia imatge, a fugir de si mateixa i dels miralls, alhora que intenta mirar d'ocultar al món l'arribada del nadó. La cinta posa de manifest les barreres d'una societat patriarcal en què la Vika mai podrà decidir per si mateixa, la identitat s'ofega i els futurs possibles desapareixen. En una llarga i sufocant primera seqüència, presa amb un teleobjectiu que observa l'interior d'un cotxe, la Vika es debat entre alliberar-se del nadó per la via ràpida o carregar amb aquesta responsabilitat que anul·la tota opció de seguir endavant. Potser el problema de **No te quiero** és que en aquesta brillant escena d'obertura ja hi ha tots els elements que acabarà posant en joc la pel·lícula, desembocant en la redundància discursiva pròpia de l'òpera prima. Una insistent càmera a l'espatlla persegueix la protagonista en la tradició del cinema social de dècades passades sense que les seves tribulacions acabin per cristal·litzar en alguna cosa més que l'estat d'ànim inicial amb què la Vika presentava el relat. El seu caminar erràtic és només un pretext per mostrar que el món s'ha convertit en un carreró sense sortida, si bé en realitat la pel·lícula aconsegueix una certa identitat pròpia quan la Vika combat amb el seu propi interior i no tant quan posa en escena un món amb només dues dimensions. Aquests moments foscos són també els més apassionants: l'enfrontament amb el propi cos o el rostre borrós del nadó a les fotografies, idees brillants amb què la pel·lícula coqueteja per acabar abraçant terrenys més segurs. La llarga seqüència final intenta llançar-se a buscar una autèntica posada en escena de la desesperació, però en l'absència de respostes també es poden trobar altres conegudes trampes de l'autor novell. Aquesta vegada amb la regió dels Urals com a fons, **No te quiero** pertany a aquest tipus de cinema en què la denúncia sembla necessària però per si sola no és suficient.

Jonay Armas – caimanediciones.es